

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Andreae Corsini, Episcopi Fesulani, Ordinis Carmelitarum. ex ea quæ est apud Surium, fide dignißimum. Obijt sacer Antistes Anno Domini 1373. ætatis suæ 71. Postquam sedisset annis 12.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

simulac ad aures viri sancti lamentabili multorum clamore percrebuit, ille hominem miseratus, tota mente ad orationem conuersus, defunctum non modo suscitauit, sed diuina ope, demonio etiam expiatum, ad sanctioris vite institutum induxit.

Tandem post multa virtutum insignia, mente iugiter caelo intentus, è presenti saeculo, ad beatam immortalitatem migravit. Cum verò sacrae eius reliquiae ad tumulum deferrentur: viri duodecim in turri quadam vinculis constricti, implorato eius auxilio, scissa per medium turri, soluti & incolumes exierunt, gaudioque incredibili exultantes, sacrum funus comitati sunt.

VITA S. ANDREAE CORSINI, EPISCOPI Fesulanis, Ordinis Carmelitarum. ex ea quae est apud Surium, fide dignissimum. Obijt sacer Antistes Anno Domini 1373. etatis suae 71. Postquam se discessit annis 12.

ANDREAS Corsinus, Florentiae ex Corsinorum nobili familia, patre Nicolao, matre verò Peregrina, natus fuit. Quibus cum nihil antiquius sancta religione esset, primogenitum suum perpetuo D. Virginis seruitio consecrare voverunt. Loco enim sterilitatis opprobrio laborantes, singulari Virginis beneficio, Andream hunc conceperant. Mox igitur optimis litterarum & morum disciplinis imbutum, parentes incredibili amore prosequabantur: & eximiam, cum ex venusta corporis specie, tum ex praeclearis eius virtutum actionibus, voluptatem capiebant. Sed postquam transmissis puerilibus annis, cupiditati habenas laxare coepit, vsque adeò, vt omni spe melioris

Mortuum
demonio
suscitat &
liberat.

Moritur vir
sanctus.

Captiuus
liberatus
intercessio-
ne eius.

Vide Anno-
tat. Ioannis
Molanji in
martyr. Of-
uardi.

6. Ianuarij
Genus eius

Vorum pa-
rentum S.
Andreae.

Adolescentia eius pessima

oris frugis amissa, maximis scelerum omnium in cinoribus contaminaretur, parentes semper ignominiae maculam, toti familiae, ex eius meruerant. Quare vocatum ad se Andream, rationibus primum, dein obiurgationibus, ad meliorem frugem reuocare contenderunt. Sed mente in secleribus obfirmata, salutaria eorum monita contempsit. Tum genitrix mentis eius pertinacia grauiter offensa, in haec verba prorupit: Profecto iam somnium meum haec inani formidine conceptum, veritate ipsa confirmari video. Ego enim te, fili mi, pro homine, lupum vero gestare viderum. Et quid aliud statuere possum, quam lupinum praeditum moribus, sub humana forma latentem consimilem gerere animum?

Mater eum increpat.

Andreas se colligit & resipiscit.

Hac voce perculsus Andreas, secum tacitus ad rectam vitam scelera animo prudenti & modesto recogitare coepit: & Carmelitarum Ecclesiam ingressus, ante virginis aram multis lachrymis precatus est, ut lupinis omnino moribus depositis, agniam innocentiam indueret. peractoque longo orationis studio, recta ad Hieronymum Melioratum, virum insigni prudentiae & pietatis laude praestantem, Tusciae prouinciae generalem Praepositum contendit, petijtque summa animi humilitate in militiam religionis admitti. Ille ingenuum adolescentem, summo loco natum, multisque educatum delicijs vehementer miratus, parentes eius per nuncium de proposito filij certiores facit; qui gaudio incredibili repleti, celeriter gradu aduolantes, Andream mentem confirmanti susceptique voti officia persoluunt. Tum Prior, ut certius aliquod firmitatis eius experimentum caperet, vilissimae conditionis seruitia ei demandauit, quae omnia tam libenti animo perficiebat, ut mi-

Carmelitarum amplectitur institutum.

vt mirum sit eius & obedientiam & humilitatem referre.

Accidit, vt cæteris prandentibus, Andree custodia ianuę mandaretur. Diabolus tantæ humilitati inuidens, adolefcentem subuerrere conatus, prædiuitis viri formam accepit, & comitatu ingenti antè monasterij portam assistens, sibi fores referari iussit. Andreas hominis importunitatem miratus, quid sibi vellet, interrogauit. Cui ille inquit; Nonne me nosti? Ex cognatione enim tua natus sum; qui cum audirem te religionem subiisse, iniquo animo ferens huc accessi, vt ex tam turpi vitæ conditione, ad pristinas delicias reuocarem. Ita que iam citò aperi, vt mecum domum pariter reuertaris. Iam tibi virginem insigni nobilitate, ingenti dote desponsauit pater. Cui Andreas, Nec vos cognosco, nec nostro quidem sanguine nati estis: qui me quæritis à tam salubri officio reuocare. Parentes enim antè, quàm natus essem, huc me genuerunt: ybi humilitatem amplexus, obedientiam sponsam accepi. Ita hostis ille ianua pulsus atque deuictus constantia puerili, tantum facinus frustra suscepit.

Exacto autem probationis (vt vocant) anno, cum summa fratrum omnium gratulatione, oblectamentis religionis vota suscepit. Tum ardentiori pietatis studio, cunctis suis cupiditatibus bellum inuulit. Cibi ac potus mirè parcus, altero quoque die solo pane & aqua carnem domabat. Obedientiam tanta animi alacritate amplexabatur, vt vel solo seruitutis nomine, religioni se consecrassè videretur. Nullam temporis partem otio dabat; solitudinem mira auiditate appetebat. Iniuriarum erat patientissimus; aded vt religionis perfectionem, in tolerandis iniurijs

Diabolus &
insidias
struit.

Professione
facis.

**Irridetur
à suis.**

rijs constituere videretur. Mittebatur, vt morbo mendicantibus, per ciuium domos pro elemosinis accipiendis cumq; à suis honorum & diuitiarum gloria elatis, repulsam pateretur, multis saepe laboribus onustus domum redibat; quæ tanta vultus hilaritate perferebat, vt nulla re magis quam morbo irijs gauderet.

**Curat hominem
morbidum.**

Ea tempestate Ioannes quidam Corsinus, laboro, morbo grauissimo laborabat, qui vt dolorum magnitudinem leuaret, omni ludorum genere nocteque dieque se exercebat. Huius calamitatem miseratus Andreas: Ioannes, inquit, si meo consilio acquiescis, ego te ab hostium tuorum insidijs liberatum, pristinae sanitati restituum. Illi recuperandæ sanitatis desiderio inflammatus, non inuitus se facturum, quidquid imperaret, pollicentus est. Cui Andreas; Est in primis opus, vt pessima hac ludorum consuetudine relicta, octo dierum ieiunij precibusque Virginem Mariam obsecrere nitaris. Ioannes simplicitate verborum motus, mira deuotione iussa perfecit, & meritis eius solitam valetudinem est consequutus.

Puellam febrili liberat.

Erat eodem tempore vir nobilis, cuius filia quam unicam habebat, morbo heclicæ febris languens, nulla poterat medicorum arte curari. Hæc cum prodigia, quæ per virum Dei in dies fiebant, perciperet, confidenti animo sanitatem sperauit, si modò ciborum, qui per manus viri sancti administrati essent, particeps fieri posset. Audire filia confidentia pater, summis precibus virum sanctum ad puellam adduxit; quæ instanti eius oratione, optatam protinus est salutem consecuta. Iamque in palestra pietatis probè exercitata, litterarum disciplinis imbuendus Parisios est destinatus; vbi triennio haud contemnendam multum laborum

laboribus obtinuit eruditionem. Rediturus verò ad suos, cum per Diuionem patrum Cardinalem visitaturus, iter faceret: hominem vtròque orbem lumine in limine templi illustrauit. A suis omni cum honore & gaudio exceptus, paulò post ad Florentini monasterij gubernacula admotus est; quæ tanta vitæ sanctimonia tractauit, vt præter aliâ miracula, Carmelitam Pisanum quendam, Venturam nomine, ab hydròpis morbo curauerit.

Rogatus à quodam familiari, cui puer natus erat, vt sacro eum fonte expiaret, paruit ille quidè, sed ingenti lachrymarum imbre puerum deplorabat. Patri autem tantarum lachrymarum causam querenti respondit; Hic puer sibi, toti que familiæ excidio natus est. Pater verò huiusmodi præfatio neglecto, viri Dei verba contempsit. Sed eorum veritatem adulti iam pueri scelera facinoræque, comprobauerunt. Cum multis namque, facta in Reipub. coniuratione, in iudiciũ vocatus est, & cognatis quidem ab omni Reipub. administratione abdicatis: ille tanti sceleris pœnas soluit.

Non longè post Fesulanus antistes communi omnium suffragio electus est. at ille ne tantæ dignitatis gradum subire cogeretur, tertio ab vrbe milliari apud Carthusenses latitauit. Canonici autem, illò nusquam comparente, de renouanda electione consiliũ captare. Dumque nutantia corda miserabiliter fluctuant, Spiritus sanctus per os infantis locutus est dicens: Elegit Deus Andreã in sacerdotem sibi. Qua re stupore omnes repleti; electione rata confirmataque, Andreã inuitum è latebris eruerunt. Antè verò quàm ad eum dignitatis gradum raperetur, fama est, puerum,

H

illig

Fit Prior.

Hydropicũ curat.

Claret prophetae spiritus.

Creatur Episcopus Fesulanus;

illi, tota mente in caelestibus versanti, candida
ste affuisse, hortatumque fuisse, ut constanti, &
lacri animo diuinæ voluntatis pareret decreto.

**Virtutes ei
eximie in
Episcopatu.**

Suscepta igitur anno ætatis suæ 58. episcopo
dignitate, tanta virtutū omnium excellentia, cu-
rissimas prioris vitæ suæ actiones superauit, ut
cile apparet, quanti supremam illam animarum
curam faceret. Quid de eius commiseratione
pauperes, quid de pietate eius in populum res-
ram? Nō modò affectos egestate videre, sed ne
dire quidem sine lachrymis poterat. Nemo ege-
tium vnquā ab eo sine elemosyna recessit. Quo-
etiam cum annonæ summa penuria esset, & ege-
tium plurimi ad eum confluere, ille cum
distributis omnibus, nihil quod erogaret, habu-
ret: iussit ministros arcam diligentius scrutari.
His autem ne micam quidem superesse responde-
tibus: Quin imò, inquit, confidite, & in penum
uertentes panes adferre. Parent illi, & inuenti
non sine ingenti admiratione, in magno numero
panes Episcopo deferunt: quos ille pari alacritate
pauperibus distribuit.

**Diuinitas
augentur
panes.**

Consueuerat vir Dei, qualibet quinta feria,
memoriam Dominicæ humilitatis, pauperibus
pedes lauare. Accidit vt ex mendicis quidam, sum-
ma contentione huic officio resisteret. Causam
autem ab Episcopo interrogatus respondit: Cru-
ra sua morbo in putredinem versa esse. Cui epi-
scopus: Confide, inquit, fili, & aqua in peluim
fusa, crura lauit, lota omni corruptionis vulnere
liberavit.

**Sanat men-
dici crura
putrefacta.**

Et his quidem, alijsque præclaræ pietatis oppo-
ribus, ad septuagesimum primum annum peru-
niens, in nocte Natiuitatis Domini, inter Missarum
solemnia, obitus sui diem, manifesta visione
Virg

**B. Virgo illi
obitum suū
denunciat.**

Virgine gloriosa intellexit. Anno igitur etatis sue 71. Episcopatus 12. ab incarnatione Domini anno 1373. octavo Idus Ianuarij, anima eius sanctissima beatis spiritibus sociata est. Cuius egressum mirabilis suavitatis odor comitabatur, lux circumfusa altantium oculos perfringebat: sacri corporis contactus, varios languores pellebat.

Miracula post obitum.

Anno autem incarnationis Dominicæ 1440. Eugenio 4. Pontifice Maximo, Philippus Maria Mediolanensium Dux, Ecclesiæ, Florentinisque bellum intulit. Iamque multis circum oppidis crudelem in modum deuastatis, vltimum penè exitium Florentinis & Cardinalibus, qui cum Eugenio summo Pontifice Florentiæ erant, imminebat. cum neq; mens neq; ratio quibus validissimis hostiū viribus resisterent, suppeteret. Erat ciuiū animis ingens iniectus metus. Omnes trepidare, festinare, armis diffidere, & suo quisque metu pericula metiri. cum tota ferè ciuitas Andreæ Corsini miraculis excitata, singulari deuotionis studio ad Ecclesiam Carmelitarum conflueret: & inter cæteros, adolescens quidam multis decorus virtutibus aduenit. Cui tota mente diuinis rebus intento, beatus Antistes apparuit, mandans ei ne tardaret Præfectis sua verba referre. Scito, inquit, quod Deus Israel qui manu potenti, Pharaonis exercitum confregit, clarissimam vobis de aduersarijs omnibus victoriam largietur. Adolescens etsi visione numinis vehementer exterritus, audita præfectis nunciare non distulit. Illi de pietate & ope antistitis confisi militem colligunt: & parua manu, hostis exercitum bellicis rebus instructissimum, in effusam fugam compellunt.

Philippus Maria vexat Florentinos.

Andreas a dolescenti cuidam in templo apparet, & victoriã prædicat.

Florentini cedunt Mediolanenses.

Noctam foelici belli euentu, ciuitas à presentẽ inter-

H 2

Festum S. Andree instituitur Florentie.

interneconis periculo erepta, ingentes Deo gratias agere, antistitis sanctitatem virtutemque laudare, manus in caelum tollere, vota nuncupare. omnibus modis apud summum Pont. Eugenium instare, vt Andree, in Diuorum numerum relictis caelestes honores decernat. Eugenius tamen antea satis superque, insignem viri sanctitatem et pietatem haberet, rumoribus tamen nouis perturbatus, nihil vltra differendum ratus, exitiis praesentis sancti viri virtutibus egregia oratione explicatis libens Florentinis annuit, & in caelitem numerum collocatum, pia voce inuocauit.

DE EPIPHANIA DOMINI: EX R. Friderico Nauisio Antist. Viennensi.

6. Ianuarij.

QUANTA sit solennitas huius diei vel primis festi, in ipsius quo appellatur nomine patefcit. Siquidem eius nomen est Epiphania Domini, id est, Apparitio Domini nostri saluatoris; vnde & hic appellari cepit, haud quidem ab vna apparitione tantum, sed trina. Quandoquidem vt a maioribus nostris, qui nos praecesserunt accepimus, hodie tres aguntur Domini apparitiones, vna quidem die, sed non vno tantum tempore, & quibus mundo huic, Christus Dei Maximi filius idemque vnice noster apud illum mediator apparuit versusque Deus innotuit, & quidem valde mirabiliter. Hodie namque paruulus Rex noster, paucis a natiuitate, vtpote 13. diebus transactis, stella declarate, primitijs gentium apparuit, tribus quippe Magis, iisdemque Regibus. Qui ab Oriente venientes Bethlehem, procidentes adorauerunt eum, & aperuerunt thesauris, iuxta Prophetae oraculum, ei munera obtulerunt, Aurum Thus & Myrrham. Non vti casu, sed in magno mysterio, & testimonio fidei

Triplex Christi Apparitio

1. Apparitio Tertulliano lib. adu. ludos. Theophylactus in Mattheum 2. S. Leo ser. 1. de Epiphonia. & latius C. Baro. Tom. 1. Ann.